

Miserabel sommer for doktorklubbens medlemmer

LEGELIVET

KARL O. NAKKEN

E-post: karln@ous-hf.no

Karl O. Nakken (f. 1945) er spesialist i nevrologi ved Spesialsykehuset for epilepsi

Under siste møte i doktorklubben ble det en evaluering av sommeren 2017. I min lovprisning av de lange lyse nordiske sommerkvelder fikk jeg motbør hos et annet medlem.

Karl O. Nakken. Foto: privat

Han virket heller frustrert over våre somre og fortalte at han en dag i sommer hadde bestemt seg for å bade. Dessverre hadde han forlagt badebuksen. Da han etter en times leting endelig fant den, var sommeren over.

I klubben er det enighet om at vi ikke snakker om barnebarn og egne sykdommer. Å skulle oppsummere sommeren uten sykdomsprat, viste seg umulig. Et medlem hadde slitt med cervikobrakialgi og mente at C6 var roten til alt ondt. Hans plager ble raskt trumfet av et annet medlem som i sommer hadde gjennomgått helvetesild. Vi måtte ikke komme til ham og snakke om vondter. De som ikke hadde hatt samme smertetilstand som ham hadde ingen anelse om hva smerter var. Han fortalte at han måtte ty til opiater. Slike preparater hadde han skrevet ut til pasienter gjennom et langt legeliv. Likevel kom det åpenbart som en overraskelse på ham at de stoppet all form for peristaltikk. Han mente at det på pakningen burde vært påklistret et stoppskilt.

Etter å ha vært innlagt ved et våre universitetssykehus var han blitt en sterk kritiker av et system han selv hadde vært en del av i mange år. I løpet av ett døgn hadde han møtt i alt syv leger. Alle var hyggelige nok, men de snakket jo ikke sammen! Og ingen definerte seg som pasientansvarlig lege. Vår mann spekulerte på om «pasientenes helsevesen» innebar at pasientene selv måtte rekvirere undersøkelser, etterlyse svarene og selv tolke disse?

Alle klinikerne i doktorklubben har erfart det samme, nemlig pasienter som sitter som limt fast til stolen. Det til tross for klare verbale og ikke-verbale signaler om at konsultasjonen er over. En av klubbens medlemmer hadde i slike situasjoner benyttet en egen strategi som

han mente fungerte. Han pleide å reise seg fra stolen og si noe sånt som at «ja, her ser det ut til at det bare er klokken som går».

Publisert: 2. oktober 2017. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.17.0780
© Tidsskrift for Den norske legeforening 2020. Lastet ned fra tidsskriftet.no